Почалося це тоді, коли висока тополя, що росте край дороги і бачить далеко-далеко навкруги, була маленькою, тоненькою тополинкою. Значить, це було дуже багато років, тому!

Але й тоді, як і тепер, щороку раптом сніг робився водою, і вона швидкими струмками навперегонки бігла вниз по долинах. І вже всі знали, що разом із струмками біжить весна.

На небі сонце сміялося так, що не відповісти йому усмішкою було б просто нечемно. Тому всі ходили і сміялися.

І ось що трапилося, коли тополинка була ще маленькою і тоненькою, а після зими прибігла весна.

Струмки нишпорили по левадах, по луках, і один з них вирішив навіть побігти під землю. Там він усім сказав, що вже весна, і всіх переполошив.

Звичайно, зернятам, що потрапили туди торік, було дуже нудно лежати. Куди не повернешся — скрізь земля: і згори, і внизу, і праворуч, і ліворуч. Навіть і повертатися було не варто, тому зернята лежали не рухаючись.

Але від струмка земля стала м’якою — швидше, швидше в невідомий сонячний світ! Потяглися з зерняток тонкі зелені паростки й обережно, щоб не забруднити своїх свіжих листочків, почали витикатися з чорної землі.

Вилізла і маленька кульбабка.

її насіння лежало глибше від інших, їй було далі йти.

Коли вона вилізла, вже все навколо було зелене.

Тільки такої кульбабки вона не побачила. Вона була одна.

— Добридень! — сказала вона привітно травичці.

— Добридень! — сказала вона тополинці.

— Добридень! — сказала вона сонцю.

— Чому ж ти не вітаєшся до мене, до вітру? — раптом почула вона сердитий голос, і її ніби хтось штовхнув.

— Але ж я не бачу вас! — відповіла скромно кульбабка. — Коли б я бачила вас так, як сонце, як тополю, як траву, я б, звичайно, і вас привітала.

— Хіба ти не знаєш, що я найдужчий у світі!— закричав вітер. — От я захочу й зірву тебе і занесу ген-ген!

— Не треба мене рвати, вітре! — заговорила благально кульбабка. — Мені тут так добре, я познайомилася з усіма квітками й деревами, а коли ти зірвеш мене — я зав’яну, умру.

Та вітер не послухав, заметався, загойдав усі дерева і квіти.

— Пригинайся до землі! Пригинайся до землі! Тримайся міцніше! — шепотіла тополинка. — Ти така маленька, і стеблинка в тебе м’яка — він не зломить тебе. Тримайся міцніше.

І справді, нічого не вдіяв вітер з кульбабкою, повіяв, посердився і полетів собі далі, а вона стала тільки міцнішою. За ніч ще трошки

підросла кульбабка і ще трохи підросли всі квіти, що жили на луках, — медок, сон-квітка, дзвіночки, зірочки.

Стеріг їхнє поле старий жук. Вранці загудів він, і прилетіло в гості багато метеликів, бджіл, жуків.

— Доброго ранку, бджілки! — закричала кульбабка. — Доброго ранку, метелики! Доброго ранку, жуки й бабки!

І всі квіти привітно порозкривали СВОЇ чашечки і давали гостям солодкого квітчаного соку досхочу.

Раптом низько-низько пролетів над квітами старий жук-сторож. Полохливо прислухалися до нього всі: і комашня, і квіти, і навіть тополинка. Вона знала, що жук-сторож так сповіщає їх усіх, коли змінюється погода, і одразу кульбабка почула, як щось захитало її, і вітер заговорив до не :

— Ти знову не привіталася до мене!

Досадно йому було, що така гарна кульбабка не помічає його, вітру!

Я ж не бачила вас! — знову відповіла йому кульбабка.

— От нажену я зараз хмари, поллє дощ — і ти загинеш — закричав вітер і полетів гнати хмари.

Я не хочу гинути! Мені так добре жити! — затремтіла кульбабка.

— Нічого, ти тільки нап’єшся води, умиєшся і освіжишся! — заспокоюючe прошепотіла тополинка.

І справді — раптом почав падати прямий дощ. Він лив, і половина сонця заховалася за хмари, а половина визирала: а що робиться на землі, бо там весною завжди дуже весело, і сонцю хотілося все бачити. Всі краплинки сяяли на сонці від його проміння і сліпили очі. Це був веселий сліпий дощик!

Прилетів після дощу вітер, а кульбабка, вмита, свіжа, ще краща стоїть і сміється. Не може витримати вітер.

— Я зірву тебе,— каже він,— мені сумно літати самому по горах і по луках. Полетімо разом!

— Я не хочу літати з тобою,— засумувала кульбабка,— я зав’яну, умру.

— А, так ти не хочеш літати зі мною, з найдужчим у світі! — закричав вітер. — Так я полечу геть, і хай сонце пригріє так, що ти сама покличеш мене. Подивлюсь, як ти розмовлятимеш зі мною завтра! — і подався ген за гору.

Злякалася кульбабка — і вірить, і не вірить вітрові.

— Ну, що ж,— каже, — прилітай завтра!

Прилітає вітер назавтра, бачить — нема кульбабки, на її стеблинці якась кулька з пушинок.

— А, так ти обдурила мене!

Залютував вітер, дмухнув, і розлетілися пушинки по всій луці.

Забули всі кульбабку: і трави, і квіти, і метелики, і старий жук-сторож. Адже старий він був, йому найлегше було забути.

Одна тополинка згадувала та сумувала за кульбабкою, бо ніколи раніше не бачила вона такої сонячної привітної квітки.

Минуло літо, настала осінь, прийшла зима, і раптом знову пригріло сонце, із снігу зробилася вода, і прибігла весела весна. Ще стрункішою стала тополинка, була вже вища за всіх дівчат, що підходили до неї.

Зазеленіли луки. І раптом побачила вона, що скрізь, де впали торік пушинки з кульбабки, виросли жовті кульбабки, такі точнісінько, як її подруга.

— Добридень, сонце! Добридень, травичко! Добридень, тополинко! — закричали всі вони разом, і всі дзвіночки задзвеніли їм у відповідь, і все листя загомоніло.

— А, вас багато тепер! — закричав вітер. — І ви знову не шануєте мене! Я зірву вас!

Але, як і торік маленьку кульбабку, не зірвав їх вітер, не змив їх дощ, не схотіло палити сонце, а зробилися вони за кілька день легкими пушинками. Тільки тоді вітер спересердя рознiс їх навколо.

Це було багато років тому...

Тепер тополинка висока-висока, її й тополинкою незручно називати, а всі звуть тополею, і вона бачить далеко-далеко навколо, що рік — то далі. І цього року вона побачила: навіть на сірій далекій скелі зацвіли жовті сонечка — кульбабки.

А вітер уже пересердився. Не можна ж стільки сердитися! То він уже за звичкою їх скрізь розносить.